

Jet van Vuuren
Zomerdruk

Zaterdag

– 1 –

Met de komst van Simon Klooster en zijn gezin veranderde niet alleen het leven van Helen Bredius, maar meer nog dat van hem. Niet het geluid van de klink van het tuinhak – ze wist dat het vandaag wisseldag was en dat er nieuwe gasten zouden komen – en ook niet het aanmatigende gebel van hun hond – ‘Jip, hou je koest!’ – of de hoge kinderstemmetjes die om beurten papa’s aandacht vroegen, haalden Helen uit haar middagdutje, maar een stem die ze heel lang geleden voor het laatst had gehoord.

Geen enkel geluid, hoe vreemd ook, kon haar uit de doezelende toestand halen waar ze iedere middag zo intens van genoot. Vooral niet bij deze temperaturen en op dit tijdstip. Zo net na het middaguur.

De zon stond boven aan de hemel. Niets bewoog. Alles was stil. Zelfs ademen kostte al bijna te veel inspanning. De zinderende hitte had zich als een

driedubbele dikke wollen deken over het eiland geslagen. Geen zuchtje wind dat eronderuit durfde te komen. Geen meeuw, merel, mees of zwaluw die van zich liet horen. Zelfs het vertrouwde geluid van de krekels, die doorgaans vanuit het dorre gras trillend hun opwachting maakten, was verstild.

Misschien dat ze daarom wel zo schrok toen ze zijn stem herkende. Die diepe, rochelende, o zo bekende stem. Een stem waarbij alle herinneringen uit het verleden in één klap naar boven kwamen. Haar verleden. Al jaren veilig opgeborgen en weggedrukt. En sinds ze op dit eiland woonde, was er niets wat haar er nog mee confronteerde. Geen mens die er hier iets van wist.

Heel soms, op sombere momenten – donkere avonden en lange nachten van eenzaamheid –, drongen die vreselijke herinneringen zich als hersenschimmen aan haar op. Als akelige nachtmerries die bij koortsdromen horen, beroerden ze haar geest. Vaak ebden ze na een tijdje vanzelf weer weg. Maar nu, met de komst van deze man, daar achter die haag, kwam alles opeens weer tevoorschijn.

Als een vlijmscherp mes doorkliefde zijn stem haar zielenrust. Hoe was dit mogelijk? Wat deed hij hier? Het kan niet waar zijn, dacht ze.

Roerloos wachtte ze af. Ze hoorde hoe de stem

de kinderen tot kalmte maande. Dwingend en kortaf. Zoals hij vroeger bij haar deed. Bevelend. Alsof ze een hond was. Blijkbaar was het gelukt. Hij had zich voortgeplant. Met haar was dat niet gelukt.

‘Nu is het genoeg. Ik wil géén gezeur horen. We gaan niet op de “mogen we dit of mogen we dat”-toer. Ik moet eerst de auto leeghalen. Gaan jullie maar vast de kamers bekijken,’ bulkte de stem.

Dikke zweetdruppels parelden van onder de haargrens langs het fijne gezicht van Helen. Terwijl haar wangen gloeiden, nam een plotseling opkomende kou bezit van haar lijf. Ze rilde.

Doodstil, alsof iemand haar zou kunnen horen of zien, luisterde ze naar wat zich daar achter de heg afspeelde. Opnieuw blafte de hond. Dichterbij dit keer. Zijn nerveuze, jankende geblaf ging door merg en been. Op nog geen meter afstand van haar stoel dribbelde hij onrustig heen en weer. Druk snuffelend aan de buxus en duinroos.

Vlak voor haar neus trok hij ineens een van zijn achterpoten op en begon te pissen. De warme, stinkende straal boorde zich als een appelboor in de rulle grond. Vol afkeer staarde ze naar zijn onderlijf. Het was een grijze hond met zwart-witte vlekken. Ze haatte honden.

‘Jip, hou op!’ riep de stem. Het beest reageerde

niet – het was alsof hij stokdoof was – en ging woest door met blaffen.

‘Jip!’ brulde de stem nog luider. Hij kwam in Helens richting. Haar hart bonsde in haar keel. Ze dook in elkaar. Haar handen omklemden de leuning van de stoel. Wat als hij me hier ziet, ging het angstig door haar heen, en ze zag zijn valse tronie al naar haar kijken.

De natte zwarte neus van de hond snuffelde nu bijna aan haar kant aan de haag. Met gemak zou ze hem een trap kunnen geven. Ze hoefde haar voet maar even uit te strekken of ze raakte hem. Ze deed het niet.

‘Naar binnen! Nu!’ commandeerde de stem. Ze kon de man nu bijna ruiken. Ze zag de zoom van zijn broek. Het was een lichte zomerbroek. De donkerbruine gaatjesschoenen die hij eronder droeg, waren ongepoetst. De neuzen waren kaal. Niet de vertrouwde jeans met cowboylaarzen die ze van hem gewend was. Deze outfit paste natuurlijk beter bij zijn woonplaats in het Gooi.

Om zijn woorden kracht bij te zetten, klapte hij twee keer in zijn handen. Ook dat geluid herkende ze. Weer voelde ze de beurse plekken op haar lijf na een van zijn driftbuien.

Ik mag niet bewegen, dacht ze. Straks hoort hij

me. Zijn voeten draaiden zich om. Goddank, en even ontspande ze zich. Het duurde maar kort. Hij aarzelde, wederom richtten de voeten zich naar haar kant. Nogmaals klapte hij in zijn handen. Daarna namen baas en hond een spurt. Weg van haar. Toen ze hun voordeur in het slot hoorde vallen, haalde ze opgelucht adem. Ze waren binnen.

De minuten waren om gekropen. Half verdoofd waagde ze zich overeind en wurmde zich uit de stoel. Ik moet naar binnen, de keuken in, dacht ze. Water. Iets drinken nu. Haar mond voelde droog. Haar hoofd licht en draaierig. Bang om flauw te vallen, omdat het haar duizelde, schuifelde ze naar de hordeur. Zonder het te merken stootte ze haar grote teen tegen de tuintafel. Haar voetzolen kleefden zich vast aan de kokendhete stenen, ook dat voelde ze niet. Haar hersens werkten koortsachtig: als ik het knipje van de hordeur indruk, kun je dat horen, dacht ze. Ook de mechanische rail waarover de hordeur gleed zou te veel geluid maken. Maar hoe moest ze anders binnenkomen? Via de voordeur? Onder de klimroos lag een reservesleutel. Maar dan moest ze over het tuinpad: door het grind! Stel je voor dat hij op dat moment naar buiten kwam. Hij had gezegd dat hij de auto moest leeghalen. Zij zou daar staan, en hij zou haar zien!

Ik moet snel zijn. Me niet aanstellen en gewoon door de achterdeur mijn eigen huis binnengaan, sprak ze zichzelf in gedachten moed in. Kom op, zeg! Niemand kijkt zomaar over de haag. Waarom zouden ze? En wat dan nog. Zou hij me herkennen? Na al die jaren? Ze zijn nu binnen. Ik heb alle tijd, stelde ze zichzelf gerust.

‘Pap, de kamers zijn heel groot.’ Een van de kinderen gilte door het dakraam dat wagenwijd openstond en aan de tuin van Helen grensde. Weer die schrik. Als aan de grond genageld bleef ze staan. Haar voeten, die zich als twee spiegeleieren hadden vastgekleefd aan de bodem, zouden die avond onder de blaren zitten.

‘Pappie! Het is heel leuk hierboven. Kom je kijken?’

Aarzelend vroeg Helen zich af waar ze nog op wachtte. Waarom deed ze niet wat ze van plan was? Naar binnen gaan. Water drinken. Haar dorst lessen. ‘Nee schat, niet nu. Wie haalt anders jullie spullen? Hoe eerder we naar zee kunnen, hoe beter.’

Weer die stem. Die vreselijk harde, door alles heen bijtende stem. Die klank van die rollende r, die bij dat typische arrogante toontje van hem hoorde. Helen sloeg haar handen voor haar oren. Ze dacht dat ze gek werd. Niet langer wilde ze blootstaan aan

deze kweeling. Het was niet waar. ‘Het kan niet,’ zei ze vinnig, en wild schudde ze haar hoofd. Hij was dood. Ze had hem zelf vermoord.

– 2 –

Het beloofde een mooie week te worden. De meisjes hadden sinds gisteren vakantie en Klaartje zou overmorgen komen. Ze had de weekenddienst op zich genomen in de tandartspraktijk. ‘Ga jij maar vast met de meiden vooruit,’ had ze gezegd. ‘Ze vinden het heerlijk met jou alleen, mij zien ze vaak genoeg. En neem Jip ook mee.’

Het was niet waar, ze zagen hem vaker. Klaartje was veel te druk met haar praktijk. Haar werk was haar alles. En soms vroeg hij zich af of ze voor hem gekozen had omdat ze een kinderwens had.

Ze was vijfendertig toen hij haar ontmoette en voor hij het wist was hij getrouwd en vader. Hetzelfde jaar werd Melissa geboren en krap een jaar later Jaimi. Het had zijn leven drastisch veranderd, maar hij was dol op zijn meiden. Zijn eerste huwelijk was kinderloos gebleven. Een jeugdzonde, noemde

hij het toen hij Klaartje leerde kennen.

Klaartje, die eigenlijk Clara heette maar door iedereen Klaar of Klaartje werd genoemd, nam bij hun huwelijk meteen de achternaam van haar man aan. ‘Dat bedenkt je toch niet,’ had ze lachend gezegd: ‘Klaartje Klooster! Man, wat een naam, geweldig!’ En als ze naar hem lachte, leek de wereld stil te staan. Met haar donkere lokken, rijzige gestalte en lichte pretogen had ze hem op slag betoverd. Nog nooit had hij zo vaak een bezoek aan de tandarts gebracht, grapte hij indertijd tegenover zijn vrienden. En ook al moest hij zijn vrijgezellenleven met de nodige amoureuze avonturen inruilen voor een braaf huisvaderbestaan, hij had er geen moment spijt van gehad.

Na de geboorte van zijn eerste dochter maakte hij gebruik van het aanbod om thuis te gaan werken. En toen Jaimi kwam, was het al zo vanzelfsprekend dat hij in Bussum zijn reclamebureau runde, dat Klaartje meteen besloot haar tandartspraktijk in Amsterdam uit te breiden.

Deze week werd hij vijftig. Dat moest op een speciale manier gevierd worden, vond Klaar, en ze had een ruime, vrijstaande bungalow op een van de Waddeneilanden gehuurd. De kinderen vonden het hier prachtig. Strand en zee waren al jaren favoriet. Geen

rustiger en groter strand dan hier. De lieflijke omgeving en de dorpse gemoedelijkheid, waar je gewoon je voorkeur kon laten openstaan, gaven hun een goed gevoel. Hier konden hun meiden lekker los. Geen plek zo veilig als dit eiland.

Ofschoon ze vanochtend in alle vroegte vertrokken waren, was het behoorlijk druk op de weg. Rondom de A10 zat alles potdicht. Het leek wel alsof iedereen vandaag besloten had naar zee te gaan.

De spiksplinternieuwe BMW kon met gemak naar de 180 kilometer per uur, maar waar kon je dat in ons land nog uittesten? Het laatste stuk in het noorden, waar de snelwegen hun naam nog eer aandeden, had Simon er even alles uitgehaald wat erin zat. Kicken was dat. Jongensachtig gaaf. Of, zoals de meisjes het tegenwoordig noemden: 'vet cool'. Ze hadden gegild van opwinding en als Jip niet zo verschrikkelijk was gaan janken, had hij het pedaal misschien wel tot de bodem ingedrukt.

Nu stond het zweet op zijn rug. Zijn overhemd was doorweekt. Nog even de laatste koffers van de dames naar boven dragen en dan naar zee. Hoe sneller hoe beter. Terwijl hij zijn rokershoestje kuchte, beklom hij de open trap naar de zolderkamers. Jaimi gilde iets door het dakraam en Melissa had haar kamer al voorzien van barbies. Ze moesten een dutje